

Dimissionstale

Simon Højgaard Nielsen 3.e

Kære studenter af årgang 2026, hvor ser i bare helt fantastiske ud med hue på!
Og kære alle jer uden hue, der sidder her i dag. Tak for hjælpen – lærere for undervisning, forældre for støtte, pedeller, IT, ledelsen og andre roller, der gør det muligt at drive skønne Ordrup Gymnasium.

Det er så dejligt, at vi lige kan nå at hygge os lidt sammen inden 3.verdenskrig begynder, AI overtager alle jobs og verden går under... Hvis man lytter for meget på overskrifter og nutidens sociale medier, er det nemt at blive bekymret.

Men alligevel er vi årgangen, som de voksne kalder heldige.
Vi er dem, der har haft den letteste gymnasietid nogensinde. Dem med AI fra start til slut. Dem, der kan blive lige hvad de vil. Problemet er bare, at vi ikke aner, hvad vi vil.

Så hvad kan man sige om os, glade studenter, der sidder her i dag, og hvor er vi på vej hen?

Vi er først og fremmest en brik i en større helhed. I l.g fejrede vi OG's 150-års jubilæum. Jeg husker storslået fyrværkeri i gården og en rigtig sløj omgang Sivas i friser. Alderen af nu 152 år afslører, at institutionen vi i dag vinker farvel til, har udklækket 152 årgange af håbefulde unge som os: klar til at tage verden med storm. Alligevel vil jeg vove at påstå, at ingen har oplevet 3 gymnasieår som os – OG's første årgang med Booster i kant.

Vi har også lært noget undervejs. Undervisningen og alt det obligatoriske har vi klaret os gennem. Bekymringer over tidsfrister, fravær og karakterer som nu er forsvundet.
Højskoledag, sprog dage, yoga-dag, forsvarrets dag, idrætsdage, intro-dage, - men mest af alt de helt almindelige hverdage. Der var dage fra 8-16 i lortevejr, trapperne til D3 eller internetdeling L3 og så den kloaklugt, der nogle gange er i gården. Og så var der dage, der kunne byde på aflyst morgenmodul, gruppearbejde i solen fra 10-12.

Vi har lært at slå røven i sædet og knokle – og vi har lært ChatGPT at gøre det for os. I momentet føles det som at tage bilen til skole fremfor at gå. Dog har vi har erfaret, at det kan give baghjul, når man pludselig skal stå på egne ben til skriftlig dansk. Og så bliver vi skuffede, når vores resultater ikke møder de tårnhøje forventninger vi har til os selv.

Men hey, eksamener og prøver er jo ikke det eneste, som gymnasiet handler om - heller ikke livet, for den sags skyld. (Altså nu aner jeg jo faktisk ikke hvad livet handler om, jeg er 19 år.) Men hvis de sidste tre år har lært mig noget, så er det nok, at de mennesker, der siger de har regnet livet ud, som regel er dem, man skal passe mest på med at lytte til.

Relationerne og minderne er alt det vi tager med herfra. Dem vi er blevet og alt det vi har skabt sammen, som har pustet liv i de farverige rammer på OG.
Det klichéprægede udtryk ”det har været en rejse”, passer egentlig fint på vores gymnasietid, som for alvor startede ved introfesten. Her var vi nemlig udklædt som turister, mens 2.g var security og 3.g var piloter. Det var sgu en bombe, for at sige det mildt.

Natten efter festen blev jeg vækket af min mor, mens jeg lå med hovedet i håndvasken og ovnen kørte på 250 grader med asken fra en pose curlyfries. Hun skældte mig ud næste morgen, og det gjorde hun nok også i momentet. Men fordi udsigten til en gymnasietid med nye mennesker var så glædelig, var der ikke et ord af skideballen, som blev hængende. Og det er nok også lidt den følelse man sidder nu: en fuldstændig naiv følelse af urørlighed, nu hvor et nyt kapitel starter og historie er blevet skrevet.

Som årgang er vi startet og som årgang slutter vi nu. Men et helt særligt fællesskab vi siger farvel til er vores klasser, hvor vi i samlet flok har klaret gymnasiets op- og nedture. I dag er det tydeligt, at der er sket meget siden introturen, hvor vi som klasser blev spredt ud i landet i 2-3 dage for at rystes sammen.

For min klasses vedkommende gik turen til Århus, hvor vi havde en fantastisk start – jeg ved, at 3.P skulle cykle i regnvejr til Ganløse. Gradvist blev vi tættere, for eksempel til klasse-warms inden skolefesterne, hvor vi mødtes med de andre klasser. Og da vi for alvor skulle på tur i 2.g blev det vildere med destinationerne, der matchede vores studieretninger: 3.P gik fra Ganløse til Uganda - min klasse, 3.E, lærte Bruxelles og Paris at kende.

Og nu kan vi stå i dag og se tilbage. Derfor er det også et kæmpe privilegie at stå her og tale i dag. Så jeg vil nu gøre mig den ulejlighed at dele en sidste overvejelse:

Vores 3 år på Ordrup Gymnasium, har fået mig til at indse, at man hverken kan forstå eller følge med i alt, hvad der foregår omkring en. Og at det nok er bedst at lade vær.

Det kan være værd at huske på når vi om lidt vælter ud herfra, i en verden der synes at gå i alle retninger. Når influencere, politikere og trends, overalt forsøger at påvirke en og vi konstant føler, at vi ikke lever 'optimalt'. Alt imens mor og far siger, at man får alting serveret.

Jeg håber at vi er årgangen, der kan indfinde os med, at vi ikke kan være alt.

Men vi kan være der for hinanden. Om det er til at holde håret i busken om et par timer, eller noget mere alvorligt. For der kommer sikkert bump på livets vej og ingen aner hvad fremtiden bringer. Og så alligevel.

Vi kender jo de første ca. 25 stop. Her handler det om cheeseburgere, iskolde øl, pølsehorn og solskin. Og måske er det nok for nu. Så lad os gå ud i verden med OG-ånden tæt ved hjertet og nyde denne tid, som vi aldrig får igen.

Endnu engang: Tillykke til årgang 2026. EN GANG OG'er ALTID OG'er!